

Myslím, že leckterý motiv z uvedené povídky zní nepravděpodobně a nepřesvědčivě. Mám pochybnosti, vyskytují-li se oficiálové, kteří by měli benátská zrcadla, chrty a synky oděné v šat malých lordů. Nevěřím, že by chlapci z předměstí svěřili svůj los venkovance, že by uzmuli cizímu chlapci šaty, že by ho drželi v ochranné vazbě, že by vyměnili pět tisíc za tři tisíce, že by se vloupali do skladu, že by tam zanechali peníze, že by obdarovali pětitisícovkou pana oficiála a že by někdo z nich chtěl vychovávat hloupou oficiálku. Naopak věřím, že kluci z periferie znají cenu peněz, a hádám, že by se výhrou nestydatě chlubili. Rozpaky, jak částku inkasovat, jak rozměnit a jak nakupovat, zdají se mi docela neuličnické. — To vše může být filmová licence, která se nemusí brát na lékárnické vážky, závažnější snad je, že zůstává nejasný sám spisovatelův záměr. Oč mu jde? O nezávadnou hru? Či chce ukázat, jak byl mezi dětmi překlenut společenský rozdíl? Máme především sledovat jedináčkovu osvobození z rodičovského jha? Stejně zajímavým tématem je ovšem duch klukovské pospolitosti i tvrzení, že jsou peníze lidem na obtíž. Krátce: v povídce se to hemží významovými i dějovými tendencemi, z nichž žádná není rozvedena a definována. Převládají tam situace. — Dvě pásma se mi zdají zvláště důležitá: 1. pásmo sociálního rozdílu. 2. pásmo rodiče—jedináček. K prvnímu bych chtěl podotknouti, že by onen společenský rozdíl mezi dětmi neměl být vyjádřen jen jakousi nepřirozenou choutkou paní oficiálové. Vždyť je Richard ze stejného těsta jako ostatní kluci a od začátku si nic jiného nepřaje než si s nimi hrát. — V motivu rodiče a syn není, myslím, rovněž všechno v pořádku. Mám dojem, že by se jejich vztah neměl omezit jen na vnější věci, mám dojem, že v karikované zkratce rodičů čtenář nemůže postihnouti lidi

špatně sice orientované, ale se svým dítětem dobře smýšlející. Také se mi nezdá, že by oficiál a oficiálka po kritické noci nějak zmoudřeli. Hostina, kterou strojí v závěru hry, znamená přece nový povýšenecký kousek právě tak, jako neschopnost potrestat rozbíječe zrcadel znamená nový projev opičí lásky. Vposled přijmou ti lidé od chudých kloučků pět tisícovek, a to je do nebe volající!

Snad je dlužno uvést i to, že postava profesionálního fotbalisty je nevyužita a málem zbytečná.

Chtěl bych svůj soud shrnout v celkové tvrzení, že je v treatmentu dobré jádro a mnoho situační přítěže. Bylo by třeba jádro vyloupnout a oprostit od nevěrojatností.